

Poro on outo eläin, se näyttää samaan aikaan sekä viisaalta että tyhmältä. Ystävälliset silmät ja poron rauhallinen olemus saa kuvittelemaan eläimen olevan erittäin tyytyväinen osaansa. Metsätonttu juttelee sille rauhallisesti lumisella polulla, vaikka tuskin se ymmärtää suurintakaan osaa puheesta, mutta ystävällisestä äänensävyistä se varmasti tykkää siinä missä kuka tahansa. Välillä poro katselee ympärilleen välinpitämättömänä kuin ei piittäisi tontun läsnäolosta ollenkaan. Joskus se katoaakin muutamaksi päiväksi omille teilleen, ja palaa sitten takasin kuin ei mitään. Toisinaan se laittaa tarkasti merkille mihin suuntaan Metsätonttu on milloinkin menossa, ja lähtee innokkaana seuraamaan. Tänään on jouluaatto, Metsätontulla on tapana aina silloin käydä Korvatunturilla katsomassa, kun Joulupukki lähtee rekensä kanssa matkaan suorittamaan epäuskottavan vaativaa tehtävänsä. Lahjojen jakaminen ympäri maapalloa yhden päivän aikana on onnistuessaan kunnioitettava suoritus. Poro on kulkenut Metsätontun seurana muutaman vuoden, heti sen jälkeen kun se ei enää jaksanut vetää Joulupukin raskasta rekeä. Sen jälkeen poro on nähnyt toistuvasti painajaisia, niin että se herää kesken unien ja juoksentelee ympäriinsä ja pitää aivan ihmeellistä möyrintää. Metsätonttu ei tarkasti tiedä millaisia ne unet ovat. Hän kuitenkin olettaa, että poro näkee unessa tilanteita jossa se on jälleen vetämässä pukin rekeä, ja voimat ovat täysin menneet, mutta Joulupukki vain karjuu kuin puolijauhoinen että: "Nyt poro liikettä kinttuihin, niin kuin olisi jo!" Pukki aikoikin tehdä porosta käristystä ja oli muusaamassa jo perunoita lihan seuraksi, kun Metsätonttu päätti että hän voisi huolehtia pukin vanhasta porosta. Ja se onkin mukavaa seuraa, kun kulkee halki pimeiden metsien ja lumisten peltöjen. Tontun mielestä on kuitenkin erittäin kyseenalaista syödä oma poro. Mutta siinä ei tonttujen tai kenenkään mielipiteitä kysellä kun Joulupukki lahtaa väsähtäneitä elukoita lautaselle, mutta jollain tavalla se on väärin. Poro ehti vetää rekeä ainakin viisitoista vuotta. Porosta tuli tavallaan Joulupukille ystävä, mutta pukki ajatteli silti syödä sen. Pitäisi olla sellainen laki, eikä ainoastaan kirjoittamaton sääntö, että ystäviä ei syödä. Ainoaksi puolustukseksi tässä tapauksessa käy se, että Joulupukilla on kyllä aina sammumaton nälkä. Hän syö päivittäin jättimäisiä annoksia kinkkua, lanttulaatikkoa, porkkanalaatikkoa, luumurahkaa ja vielä riisipuuroa iltapalaksi. Hän on jopa joutunut teettämään itselleen sellaisen peilin joka hoikentaa, ettei vartalolle kertynyt mässäily näy niin hyvin. Joulupukki on myös säätänyt vaakansa sellaiseen asentoon, että se näyttää aina kahdeksankymmentä kiloa. Toisaalta poron käyttäytymisessä on kyllä hieman toivomisen varaa. Kerran kun Metsätonttu söi lampaanpaistia iltanuotiolla tähtitaivaan alla, niin poro tuli siihen ihan lähelle ja pieraisi äänekkäästi. Sitten se lähti pois, niin kuin mitään ei olisi tapahtunut. Yhden kerran kun tonttu oli sateisena päivänä tarpeillaan kuusten suojissa, niin poro tuli siihen metrin päähän tuijottamaan. Eikä suostunut poistumaan, vaikka tonttu heitti sitä kävyillä. Porolle on vaikea opettaa käyttäytymissääntöjä, sillä se ei niistä välitä, eikä sillä ole aikomustakaan opetella mitään sellaista mistä se ei ymmärrä yhtään mitään. Se on ihan järkeenkäypää. Pelkääköhän poro mitään muuta kuin ruuan loppumista. Varmasti se tilanteen sattuessa joutuu paniikkiin jos paikalle eksyy susilauma pahat mielessä. Mutta tuskin poro osaa pelätä sitä ennen kuin se hetki tapahtuu. Varsinkin talvella, ruoka taitaa olla ainoa asia mistä se osaa kantaa huolta. Metsätonttu ei pelkää muuta kuin tontunmetsästäjiä ja heidän inhottavia ansoja. Sen vuoksi metsässä täytyy kulkea aina kuin kusi sukassa. Metsätonttu tietää useita tonttuja, jotka ovat kadonneet, eikä muuta selitystä tapauksille ole ikinä löytynyt kuin, että tontut ovat joutuneet metsästäjän ansaa. Joulun aikaan metsästäjiä on enemmän liikkeillä, ihan sen vuoksi kun tonttujakin liikkuu silloin enemmän. Metsätonttu ei varmuudella tiedä mitä kadonneille tontuille on tapahtunut, mutta se ei voi olla mitään hyvää. Metsässä on hämärää ja pieni pakkanen, eikä päivä ole vielä kunnolla valjennut. Lumi narskuu Metsätontun kenkien alla ja nenälle on

kylmä. Tontun ja poron polkua Korvatunturille valaisee lyhty. Sen kajo on yllättävän kirkas, mutta jouluna varovasti kimaltavat valot saavat oudon ylimääräisen hohteen ja ne näyttävät kuin niissä olisi taikaa. Se on hyvä, että valojen omituinen kimallus sattuu juuri joululle, eikä esimerkiksi arkiselle päivälle helmikuulle. Silloin hohdetta ei pidettäisi niin erityisenä, vaan se ohitettaisi kiireen keskellä näköharhana. Mutta jouluna, jos on hieman aikaa hiljentyä katsomaan, niin lyhdyt loistavat ihmeellisen kirkkaina. Tykkääköhän poro enemmän tortusta vai piparista? Metsätonttu ei ole huomannut mitkä ruokalajit toimivat tälle porolle parhaiten, kaikki se on syönyt mitä sille on antanut. Mutta luulisi, että jouluna saatu pipari tai torttu on mukavaa vaihtelua jäkälälle. Tonttu ei ollut varma itsekään pitääkö enemmän piparista vai tortusta. Ehkä kysymys pitää asetella sillä tavalla, että millä tuulella sattuu olemaan. Joskus maistuu pipari paremmalta kuin torttu. Toisinaan taas kokee hämmennyksen, jos saa torttua kun tekee mieli piparia. Tykkääköhän poro iloisista vai synkistä joululauluista? Metsätonttu on itse synkkien veisujen ystävä. Mitä enemmän murhetta, surua, tuskaa ja ahdistusta on saatu joululauluun, sen parempi. Iloiset tonttumarssit ärsyttävät siinä määrin tonttua, että hän kokee ihan fyysistä kipua niitä kuunnellessa. Poron musiikkimausta ei voi mennä takuuseen, sillä jos tonttu hyräilee jotain tunnettua joululaulua, joka yhdistää onnistuneesti kuoleman ja vuoden iloisimman juhlan, niin poro tuhisee ärtyneenä ja potkii kaviollaan maata ja käyttäytyy muutenkin uhkaavasti. Se kiertää tonttua ympäri ja antaa ymmärtää, että on hyökkäämässä kimppuun. Mutta rauhoittuu välittömästi, kun tonttu lopettaa hyräilyn. Tästä voikin päätellä, että mahdollisesti se pitää enemmän iloisista joululauluista. Päätelmä on hieman ontuva, sillä Metsätonttu ei ole hyräillyt vallattomia joulurallatuksia sen seurassa ollenkaan. On myös mahdollista, että tontun laulunäni on sen verran vaatimaton, että se herättää porossa raivoa, vaikka itse kappale on miellyttävä. Aurinko roikkuu laiskana ja valottomana kylmällä taivaalla; aamu on valjennut. Muutamia eksyneitä lumihietaleitä leijuu ilmassa, ilman tuulta niillä ei ole minkäänlaista päämäärää. Kuusten oksat kantavat painavan lumen painoa ja Metsätonttu miettii miksi tontuilla on aina punaiset vaatteet ja lakissa helisevä kulkunen. Metsätonttua se ei niin haittaa, kun hän viettää suurimman osan ajastaan yksin metsässä seuranaan ainoastaan poro, ja kun osaa varoa tontunmetsästäjiä niin vaatetus ja kilinä ei niin haittaa. Mutta jos ajattelee tonttuja, jotka kurkistelevat ihmisten ikkunoista ja merkitsevät pieneen vihkoonsa kuka on ollut kiltti tänä vuonna ja kuka ansaitsee raippaa ja iljettävän häpeäpuun. Heille huomaamattomampi puku toimisi paljon paremmin kuin punainen ja kilkattava asukokonaisuus. Ennen Korvatunturia poro jättäytyy tontun seurasta. Se on epätodennäköistä, että poro joutuisi vetämään pukin rekeä, mutta se mahdollisuus on silti olemassa. Mitä jos joku poroista on sairastunut ja tarvitaan tuuraajaa? Metsätontun poro on silloin varteenotettava vaihtoehto, sillä se osaa kaikki reitit, mutta poro ei halua ottaa sitä riskiä ja se jää norkoilemaan Korvatunturin metsiin. Puhumattakaan, jos Joulupukki on hirveän nälkäinen ennen reissuun lähtöä, niin hän voi syödä vielä koko poron ennen kuin jaksaa lähteä matkaan. Joulupukki on iloisella tuulella, kun Metsätonttu saapuu Korvatunturille. Se on toki itsestään selvää kun on jouluaatto, että pukin pitää olla täynnä helinää ja helskettä. Kuvitella nyt, että Joulupukki olisi äkäinen ja ärtyisä jouluna, paiskoisi lahjapaketteja ympäriinsä hirveällä kolinalla ja irvistelisi kaikille hullunkiihto silmissä. Se ei vain käy. ”Kuulehan Metsätonttu”, Joulupukki sanoo ja samalla vetää rekeä varastosta pihalle. ”Olenko minä sinun mielestä kamalasti lihonut?” Se on totta, että omaa painoa kannattaa silloin tällöin tarkkailla. Ja vaikka omistaa huijaavan peilin ja vaaka valehtelee, niin kyllä lihomisen huomaa. Esimerkiksi siitä, että kengät on vaikea sitoa hengästyttä. Kulkusiakaan ei itse näe, kun maha on tiellä. Pesu tietysti onnistuu ihan käsikopelollakin, mutta se on pitemmän päälle hieman surullista, kun ei näe itseään kokonaisuutena. ”Ei. Et kamalasti”,

Metsätonttu sanoo. "Mutta vähänkö?" Joulupukki haluaa tarkentaa. Hän kiinnittää samalla neljä poroa rekeen kiinni ja rapsuttaa jokaista korvan takaa. Porot nyökyttelevät tyytyväisinä ja ovat kieltämättä huomattavasti reippaamman oloisia kuin Metsätontun oma poro. Onkin ollut täysin oikea päätös, että se jättäytyi pois pukin poroista. Se ei pysy enää nuorten porojen vauhdissa. "No, ihan näin vähän", metsätonttu näyttää sormillaan, kuinka vähän hän tarkoittaa että Joulupukki on lihonut. Sormilla näytetty mitta lihomisesta onkin hieman kyseenalainen ja voi pahimmassa tapauksessa johdattaa harhaan. Mutta Metsätonttu ei tahdo pahoittaa Joulupukin mieltä, vaikka lihominen on tietysti hänen oma syynsä, kun on kupuunsa mättänyt ruokaa taukoamatta. "Arvasin. Vatsa onkin aina sekaisin", Joulupukki sanoo. "Tuskin sitä edes huomaa, jos jokin kilo nyt on tullutkin lisää." Paikalle saapuu myös muita tonttuja katsomaan Joulupukin lähtöä. Isoja ja pieniä tonttuja, iloisia ja vihaisia, mutta kaikki ovat yhtä innoissaan siitä että taas on jouluku. Korvatunturi täyttyy reippaasta tunnelmasta ja odottavasta puheensorinasta, kun tontut ovat ihan tarinässä ja pärinäissä Joulupukin noustessa rekeensä punaisen lahjasäkin kanssa. Reki lähtee liikkeelle, Joulupukki toivottaa kaikille hyvää joulua ja suuntaa valjakkonsa kohti pian hämärtyvää metsätietä. Metsätonttu myöntää, että tämä on yksi vuoden kohokohdista, kun näkee Joulupukin lähtevään matkaan. Poro löytää taas Metsätontun seuran kun päivä on alkanut hämärtymään. He palaavat Korvatunturilta, suuntanaan oma mökki ison metsän keskellä. Poro on sen näköinen, että se on pohtinut kuumeisesti jotain asiaa, ja ihan kuin se haluaisi kertoa sen. Mutta eihän siitä tietenkään mitään tule, joten se päättyy ainoastaan tuhisemaan turhaantuneena. Ihan samalla tavalla kuin tontustakin, niin eläimestä näkee sen selvästi, jos sillä on asiaa minkä se haluaa jakaa. Toisinaan ajatukset voivat toki olla sellaisia, ettei niitä välttämättä tarvitse julki edes tuoda. Maailmassa voisi olla huomattavasti vähemmän eripuraa, jos jokainen kohdallaan hieman miettisi ensin mitä on sanomassa. Tonttu laskee taivaan tähtien lukumäärän, hän ei paljasta sitä kenellekään. Tähtien laskeminen on vaivalloinen homma, ja jos sen kertoo sellaiselle, joka ei arvosta tietoa, niin vaiva menettää merkityksensä. Sen verran Metsätonttu voi paljastaa, että tähtiä on taivaalla tänä jouluna viisikymmentäkaksi tähteä enemmän kuin tavallisena iltana, ja yksi niistä loistaa kaikista kirkkaimmin. Jos jokin odotettu asia on jo näkyvissä, niin muut ympärillä olevat jutut muuttuvat merkityksettömiksi. Metsätontun mökki siintää jo muutaman sadan metrin päässä, ja tonttu tuntee olonsa väsyneeksi kaikesta kävelystä. Sillä hetkellä kun varovaisuus pääsee hetkeksi unohtumaan, Metsätonttu jää kiinni tontunmetsästäjän ansahäkkiin. Ansa on kieltämättä hyvin rakennettu, ja tonttu on vangittuna häkissä silmänräpäyksessä, eikä sillä ole mitään mahdollisuutta päästä sieltä karkuun. Poro tulee haistelemaan ansaa ja katsoo Metsätonttua hölmön oloisena. Sen jälkeen se lähtee pois, vaikka Metsätonttu huutaa sen perään. Mutta poro ei enää palaa, se katoaa pelkurimaisesti pimeään metsään. Metsätonttu ei ole varma, onko hänellä ja porolla sanaton sopimus siitä, että toista autetaan hädässä. Jos on, niin poro ei ainakaan siitä juuri nyt perusta. Mutta toisaalta, poro ei olisi voinut tehdä yhtään mitään auttaakseen kiipeliin jäänyttä Metsätonttua. Tontunmetsästäjiä on kaksi miestä. He naureskelevat ärsyttävästi ja osoittelevat sormella saapuessa paikalle. Toinen kaivaa taskustaan puhelimensa ja rupeaa räpläämään sitä intohimoisesti. Metsätonttu ei ymmärrä ansan ja puhelimen asiayhteyttä, hän pitää ansaa suurempana huolena, jos niitä täytyy äkkiseltään verrata. "Keitä te olette? Antakaa minun mennä", Metsätonttu vaatii. Hän tietää, ettei niin tule käymään, mutta on silti hyvä kertoa oma mielipide tilanteesta. Tämä mielipide on tavallaan itsestään selvä. Kuka tahansa joka jää vangiksi haluaa oitis vapauteen, eikä mukisematta hyväksy osaansa. "Minä olen Ruma-Petri, ja tämä vielä rumempi mies joka yrittää löytää puhelimesta oikeaa äänitiedostoa on velipoika Rauli", toinen miehistä sanoo. Ja

tosi rumia miehet ovatkin, vaikka ei ole hyväksyttävää arvostella toisten ulkonäköä, mutta he itse ottivat asian esille. Ja ensin tuntuu toki ihmeelliseltä, että vain Petri on saanut "Ruma" lisänimen, vaikka velipoika on Petrin sanojen mukaan vielä rumempi kuin hän, niin siinä ei välttämättä ole mitään outoa. Petri on mahdollisesti saanut lisänimen jo lapsena koulussa. Jos luokassa on ollut kaksi Petriä, niin pitäähän heidät jollain tavalla erottaa toisistaan. Lempinimet ovatkin oiva keino ratkaista tämän tyyppinen pulmallinen tilanne. Siitä voidaan kyllä keskustella, onko hyväksyttävää lisätä kenenkään nimen eteen "Ruma" sanaa. Vain sen takia, että tunnistetaan kumpi Petri on kumpi ja kuka on nyt kukakin. "Äläkä tonttu ole äkäisen näköinen, se vaikuttaa pahasti myyntiin", Rauli sanoo. "Hymyile, ettei lapset pelkää. No nyt se tiedosto löytyi soitettavaksi." "Mitä tämä on?" Metsätonttu kysyy, kun Rauli tuo laitaa puhelimensa äänet täysille ja tuo luurin ihan lähelle ansahäkkiä. "Sanotaan, että vähän jouluntaikaa", Ruma-Petri sanoo ja nauraa päälle. Rauli painaa puhelimen äänitiedoston päälle, sieltä kuuluu lapsen äänellä yksi sana: "Aivan." Se on viimeinen asia mitä Metsätonttu kuulee. Tontun raajat puutuvat, hän ei pysty liikuttamaan niitä mihinkään suuntaan. Lihakset jähmettyvät, ajatus jää kesken ja hengitys salpaantuu. Metsätonttu tunnistaa puhelimelta kuuluvan äänen joka solullaan, ja siksi ne lakkaavat toimimasta ja muuttavat tonttua patsaaksi. "Aivan" ei ole taikasana tontun elimistön outoon käytökseen, sana voi olla mikä tahansa, usein metsästäjien puhelimen kautta soitetussa viestissä on sana "niinpä". Eikä se ole pelkästään äänensävy millä sana on sanottu, vaikka nyt mennäänkin jo lähemmäksi ratkaisua. Äänensävy on oivaltava, puhelimesta soivalla klipillä lapsi oivaltaa jotain ja sanoo sen jälkeen "aivan". Mutta mitä hän oivaltaa, ja kuinka tämä on saatu taltioitua oikealla hetkellä? Jokaisen ihmisen elämässä tulee joulu, jolloin salaperäinen Joulupukki alkaa aika pahasti muistuttaa omaa isää, ihan ääntä ja vitsejä myöden. Silloin herää epäily, että tässä täytyy olla jotain pielessä, onko isä Joulupukki joka vie lahjat kaikille maailman lapsille? Hetken voidaan olla jopa ylpeitä, että meidän isä on ihan oikea pukki. Mutta jälleen seuraavana jouluna herää uusi epäily, että isä on kyllä poissa vain sen ajan kun Joulupukki vierailee heillä, joten ei ole mahdollista että hän on se oikea. Silloin tulee oivallus, isä ja äiti varmasti ostavat kaikki lahjat, Joulupukkia tai tonttuja ei ole edes olemassa. "Aivan", lapsi saattaa sanoa. Ja jos tämän oivalluksen äänen onnistuu taltiomaan, ja soittamaan tämän epäuskon pukille tai tontuille, niin se on heille aika paska juttu. He lakkaavat olemasta. Eihän Joulupukkia ja tonttuja voi olla, jos kukaan ei edes usko heihin. Äänen nauhoittaminen on täysin lottopeliä, mutta onnistuu toisinaan. Ja samaa tiedostoa voi lainata myös toisille tontunmetsästäjille. Ruma-Petri ja Rauli poistavat ansan tontun ympäriltä ja ottavat patsaaksi muuttuneen tontun kantaan. "Jäi sille aika häyry ilme", Rauli sanoo. "Oliko tuossa äsken poro?" "Onhan täällä metsässä poroja." "Minne se meni?" Ruma-Petri kysyy. "Vaikea sanoa", Rauli sanoo ja vie tontun pakettiautoon neljän muun tonttupatsaan seuraksi. Neljä ei ole vielä kovin suuri määrä yhdelle päivälle, eikä niiden tuotolla vielä Mersua osteta. Se on ongelmallista, kun tontut ovat nykyään niin hirveän varovaisia, että niitä alkaa olla todella vaikea saada kiinni. Jos joskus on miettinyt miksi kaupan hyllyillä myytävät tontut ovat niin elävän näköisiä, niin tässä on selitys sille. Ne ovatkin oikeita tonttuja, jotka ovat pelästyneet kuoliaaksi sitä, ettei kukaan enää usko heihin. Jos tätä ei tiennyt, tieto voi hieman järkyttää. Ja omalla sohvalla, kirjahyllyssä, eteisessä tai missä vain jököttävä, nukeksi kuviteltu tonttu-ukkeli, tuntuu jopa hieman pelottavalta. Tämä kyseinen metsätonttu ei ehdi enää kauppoihin tänä jouluna, mutta ensi vuonna se on jo jossain myynnissä, ja varmasti tekee jonkun joulun kauniiksi.